

PLAATSGBREK IN DE AMSTERDAMSCH E ZIEKENHUIZEN.

In deze maanden, nu het aantal zieken zoo ongeveer op zijn hoogst is, gevoelen wij weer meer dan anders, hoe er gebrek aan plaatsen voor onze patiënten is in de Amsterdamsche ziekenhuizen. Vroeger moest iederen morgen een familielid of buur van den zieke aan het zittingslokaal van den gemeentelijken geneeskundigen dienst komen hooren of er plaats was, en zijn wandeling moest hij soms weken achtereen herhalen; tegenwoordig wordt gezegd, dat de patiënt wel bericht krijgt, wanneer er plaats is, en de dagelijksche wandeling is vervallen. Dat is voor ons het eenig merkbare verschil. Maar de patiënt moet wachten, nu, zoowel als vroeger.

Ik zou, wetende dat het plaatsgebrekvraagstuk de aandacht heeft zoowel van den directeur van den gemeentelijken gezondheidsdienst, als van den wethouder voor het armwezen, dit vraagstuk zeker niet opnieuw ter sprake brengen, wanneer er niet twee hinderlijke omstandigheden waren, die het lijdelijk aanzien van den bestaanden toestand voor bona-fide geneeskundigen moeielijk maken.

De eerste is deze, dat degeen, die met het aanvraagbriefje bij het zittingslokaal van den geneeskundigen dienst komt en teleurgesteld is, dat de opneming denzelfden dag niet meer plaats vindt, herhaaldelijk den raad of de inlichting ontvangt, dat die opneming wel geschieden zou . . . als de dokter er maar een spoedgeval van wil maken.

Het wordt niet *altijd* gezegd, maar toch zóó vaak, dat er geen sprake is van misleiding van den dokter door den patiënt; en van meer dan één zittingslokaal verneem ik hetzelfde advies aan den betrokkene, zoodat het meer beduidt dan een toevallige vriendelijkheid van een specialen broeder.

Weigeren wij nu het spoedbriefje af te geven — en het feit, dat, wanneer ik een spoedbriefje afgeef, daarop steeds onmiddellijk opneming volgt, legt mij de vanzelfsprekende verplichting op, om met die briefjes zuinig te zijn —, dan is het conflict tusschen den patiënt en zijn geneesheer geschapen. Het is de schuld van den dokter, dat de patiënt niet opgenomen wordt!

De tweede omstandigheid hangt nauw met de eerste samen. Er zijn geneesheeren, die het lange wachten moede, voor iedere opneming een spoedbriefje geven. Elke abortus gaat dan gepaard met hevige vloeiing; iedere nierziekte is status uraemicus, iedere diabetes een dreigend coma; een ziekenhuis-assistent deelde mij mede, dat ook van die collega's na zóó een verklaring de patiënt opgenomen werd; het kan toch ook wel eens waar zijn!

En hier is dan het tweede conflict geboren. „Dokter A. heeft mijn zuster, die net zoo was als ik, toch maar direct laten opnemen. Ik begrijp niet, waarom u het niet doet”.

En zij kunnen het ook niet begrijpen, onze tuberculose-lijders, aan wie wij versche lucht voorschrijven in hun stinkende woning, onze huisvrouwen met beenzweren, die wij volstrekke rust dicteeren, terwijl er niemand is voor het huishouden en haar kinderen, onze suikerzieken, die wij een dieet voorschrijven van eieren, visch en vleesch, terwijl zij ternauwernood brood met water kunnen bekomen.

Laat er voor gezorgd worden, dat de goed bedoelde adviezen aan de zittingslokalen achterwege blijven; en laten wij niet concurreeren in het afgeven van spoedbriefjes, doch deze slechts afgeven in een werkelijk spoedgeval, of in ieder geval, maar dan ook allemaal en altijd.

Amsterdam, 12 Februari 1915.

A. KROPVELD JR.